

UNIREA POPORULUI

ABONAMENTUL:

Un an 150 Lei
Pe jumătate 75 Lei
n străinătate 300 Lei

Adresa: „UNIREA POPORULUI”, Blaj, jud. Târnava-Mică

Director **ALEXANDRU LUPEANU-MELIN**

Primredactor **IULIU MAIOR**

ANUNȚURI ȘI RECLAME

se primesc la Administrație și se plătesc un șir mărunț odată 5 Lei a doua și a treia oră 4 Lei.

Sfântul Apostol Pavel

— 1900 de ani dela încreștinarea lui —

Dacă vom răscoli cu mintea noastră trecutul de aproape 2 mii de ani al creștinismului, bogat în oameni mari, așa cum răscolim cu fierul plugului, la început de primăvară, brazda gilavă a pământului — nu vom găsi un om mai mareț în gânduri pline de înțelepciune sfântă și mai îndrăzneț în săvârșirea de fapte mari, ca pe sf. apostol Pavel, vasul cel ales al Domnului și încreștinătorul neamurilor.

De aceea în acest sfielnic început de primăvară, când se împlinesc 1900 de ani dela încreștinarea lui, e potrivit lucru, ca să ne oprim și noi un moment — așa cum au făcut pretutindeni creștinii cei buni — cu întreg sufletul, înaintea figurii sale sante, ca, improspătându-ne în minte icoana de odinioară a vieții sale pământeste, să putem cu mai multă pricepere sorbi apa cea vie a vieții de veci, din isvorul cristalin al învățării sale mântuitoare.

Sfântul Pavel a văzut lumina zilei cu puțină vreme după ce în Palestina se născu-se Isus Mântuitorul, în Tars, unul dintre cele mai înfloritoare orașe ale Asiei-Mici din acele vremuri. Părinții săi erau jidovi originari din Giscala Galileii, cari, de dragul unei soarte mai bune, au părăsit, ca mulți alții dintre compatrioții lor, Palestina și s'au așezat în Tars, câștigându-și cu bani grei dreptul de a fi cetățeni romani. Dreptul acesta l-a avut și fiul lor neastâmpărat numit pe acele vremuri Saul.

La vârsta fragedă de 6 ani, fiind oameni auți, părinții și-au trimis la una dintre școlile evreești ale orașului, odrasla să'nvețe a citi scriptura, singura învățatură permisă la Evrei, care pe atunci era scrisă și'n limba evreească dar și'n cea elinească.

Neastâmpăratul Saul și-a dat toată râvna și-a învățat amândouă limbile, încât în scurtă vreme a putut să citească, din doască'n doască, cartea sfântă a neamului celui ales. Dar dorul lui de învățatură, ca orice dor aprins și mare, nu s'a oprit aici. El a vrut să știe mai mult, să se facă tot așa de înțelept ca marii tâlcuitori ai Legii. De aceea a părăsit, la vârsta de 13 ani, Tarsul și cu inima svâcnid de bucurie și-a îndreptat pașii neșovăelnic pe drumul Palestinei, înspre orașul cel sfânt, ca să-și desăvârșască învățatura la școlile cele mari și vestite ale rabinilor.

Ajuns la Ierusalim, s'a împrietenit cu învățăceii școlii lui Hillel, în fruntea căreia era venerabilul învățat Gamaliel, lângă

picioarele căruia a învățat cu deamăruntul legea părintească, râvnitor fiind de Dumnezeu, și a trăit ca un fariseu din cea mai aspră sectă farisaică.

În vreme ce el își făcea însă ucenicia aceasta, faima Mântuitorului se lățise'n toată Palestina, iar fariseii îndârjiți au început lupta, pe viață și pe moarte, cu Răscum-părătorul lumii, pe care l-au prins și l-au ținut, ca pe un făcător de rele, cu picioare pe crucea de osândă înălțată în vârful Golgotei.

Saul s'a'nhăit și el în această luptă diavolească și s'a dovedit a fi fost unul dintre cei mai cruzi dintre distrugătorii creștinismului din acele vremuri. El doar a fost acela, care a păzit hainele smulse cu sălbătăcie, de pe trupul întâiului martir Ștefan și-a'ndemnat mulțimea, care urla'n juru-i, setoasă de sânge, ca să-l omoare cu pietrii. O spune de altfel el însuși în Faptele Apostolilor scrise de sf. evanghelist Luca zicând: »Eu am prigonit calea aceasta până la moarte, legând și dând în temniță și pe bărbați și pe muieri: mărturie-mi este arhireul și toată bătrânimea dela cari și cărți am luat la frați în Damasc, și m'am dus, ca și pe cei ce erau acolo să-i aduc legați în Ierusalim, ca să se pedepsească«.

Dar Dumnezeu, care a stors apă din stâncă și a hrănit cu mană căzută din cer pe poporul ales în pustietățile Arabiei, a fost în stare să smulgă printr'o minune și din sufletul lui Saul germeul răsvrătirii și al răutății și a sădit în locu-i gingașa floare a dragostei nețârmurite pentru Hristos.

Minunea aceasta s'a săvârșit în primăvara anului 37. Saul cu scrisori dela mai marii jidovești a luat drumul Damascului ca să-i prindă pe creștinii cari fugiseră din Ierusalim de groaza prigonirilor. Era la amiază când deodată a strălucit din cerul lumină multă. Saul însăpăimântat a căzut la pământ și-a auzit glas de sus zicându-i »Saul, Saul, de ce mă prigonești?« Iară el a întrebat »Cine ești Doamne?« Și glasul i-a răspuns: »Eu sunt Isus Nazarineanul pe carele tu îl prigonești«. Cei ce erau cu el au văzut lumina și s'au îngrozit și ei, dar glasul nu l-a mai auzit nimeni. Și a mai întrebat Saul, ce să facă; și i-a răspuns Hristos: »Scoală-te și mergi în Damasc și acolo ți-se vor spune ție toate, câte-ți sunt rânduite să le faci«.

S'a sculat Saul, dar era orb și mergând în Damasc l-a întâlnit pe credinciosul

Anania, care i-a redat vederea și de atunci s'a făcut cea mai dărză mărtuire înaintea tuturor oamenilor despre ceea ce-a văzut și a auzit despre Isus Hristos. S'a făcut cu adevărat vas ales al Domnului, căci cu vorba sa, ce străpungea inimile oamenilor, ca sabia oșteanului prin carnea vie a dușmanului, a răscolit din temelii lumea și, dărâmand idoli vechei credințe, s'a străduit să înalțe'n sufletele tuturor celor dornici de mântuire altarul dragostei lui Isus Hristos. A străbătut mări și țări ca o furtună vijelioasă smulgând cu involburare de pretutindeni buruiana răului și a strâns cu dragoste de adevărat apostol neamurile pământului în jurul crucii lui Hristos, iar pe urmele lui au început să se înfripe bisericuțele creștine.

Slobod fiind de toți, tuturor s'a făcut slugă, ca pe mai mulți să dobândească, căci însuș a spus către Corinteni: »Făcutu-m'am jidovilor, ca un jidov, ca pe jidovi să-i dobândesc; celor de sub lege, ca un supus legii, ca pe cei de sub lege să-i dobândesc: celor în afară de lege, ca un afară de lege (netiind eu în afară de legea lui Dumnezeu, ci întru legea lui Hristos) ca să dobândesc pe cei în afară de lege. Făcutu-m'am celor neputincioși ca un neputincios, ca pe cei neputincioși să-i dobândesc. Tuturor toate m'am făcut, ca oricum pe vreunii să-i mântuesc. Iar aceasta o fac pentru evanghelie, ca să mă fac părtaș ei«.

În felul acesta Saul, prigonitorul aspru și crud al creștinilor, a devenit Paul, cel mai mare apostol al lui Isus Hristos. Inima lui, nu mai era a lui, ci a lui Hristos. A îndurat bătai, batjocuri, scuipări, închisoare, lanțuri, oboseli, dar nu s'a dat nici cum înfrânt. Era ca o stâncă de granit în mijlocul valurilor furioase ale mării, care nici gând n'avea să se sfarme.

Răutatea omenească însă nu l-a iertat. Apostolul neamurilor a trebuit să moară, omorât de cei în mijlocul cărora s'a dus să vestească mântuirea adusă pe pământ de Hristos. Între anii 66—67 se afla la Roma, când cezarul roman a deslănțuit o groaznică prigoană împotriva creștinilor din împărăție. A fost prins și el împreună cu sf. apostol Petru și omorât. Petru a fost răstignit cu capul în jos pe cruce, iar lui i-s'a tăiat capul cu sabia, fiindcă era cetățean roman. Din sângele lui a răsărit sămânța creștinilor de azi, cari văzând faptele lui mari, vor trebui să-și dea toată străduința să le ia ca pildă și să înstăpânească cu credință de adevărați apostoli pe Hristos în inimile, în satele și'n țara lor.

A. Teodorescu

de sinceră a păcatelor, văzând inima atât umilă și de înfrântă a tâlharului din dreapta, el, Fiul lui Dumnezeu, care a venit să caute și să mântuiască pe celce era pierdut, li dă deslegare de păcate zicând: „*Amin sic fie, astăzi vei fi cu mine în rai*” (Luca 23, 43).

Și acuma, veniți, dragi cetitori, să vedem

II. Raportul dintre Isus și noi creștinii

1. Să ne tragem și noi pe seamă!

Să nu continuăm cu multele și marile noastre păcate! E postul mare. Biserica introduce cu acest prilej o nouă carte în stranele cantonale, Triodul. La vecerunile de duminică poruncește să facem mătani. În semn de jale pentru patimile Domnului Iunia, marța și joia nu dă voie să se slujească sf. liturghie, miercurea și vinerea poruncește să se slujească frumoasa și atât de tainică liturghie a Înaintesfințitelor, iară duminică a sfântului și marelui Vasile, așa că numai sâmbăta, dar, și atunci numai pentru morți, se slujește sf. liturghie a sf. Ioan Gurădeaur. În schimb apoi poruncește să se cetească zilnic multele și lungile rugăciuni ale ceasurilor. Și toate acestea le face, ca să ne pocăim și noi odată. Iar noi ne asemănăm poporului iudeesc, arhierilor și cărturarilor, evreilor și tâlharului din stânga, și, în loc să ne pocăim, încă ne batem joc de Isus.

Un învățător, care a voit să-și îndrepteze elevii săi, a rugat pe un pictor să-i facă mai multe iconițe cu Isus răstignit pe cruce și încununat cu cunună. Dar n'a lăsat să desemneze și spinii din cunună. I-a rugat apoi pe elevi, ca, ori de câte ori păcătuiesc cu păcat de moarte, să desemneze câte un spine în cunună, că apoi, la spovedanie, nu-și vor uita de păcatele făcute. Ei bine, copiii n'au mai păcătuit cu păcat de moarte, pentru că le era milă și groază să contribuie și ei cu încă un ghimpe la chinurile atât de mari ale lui Isus.

Să-l imităm și noi pe acest învățător!

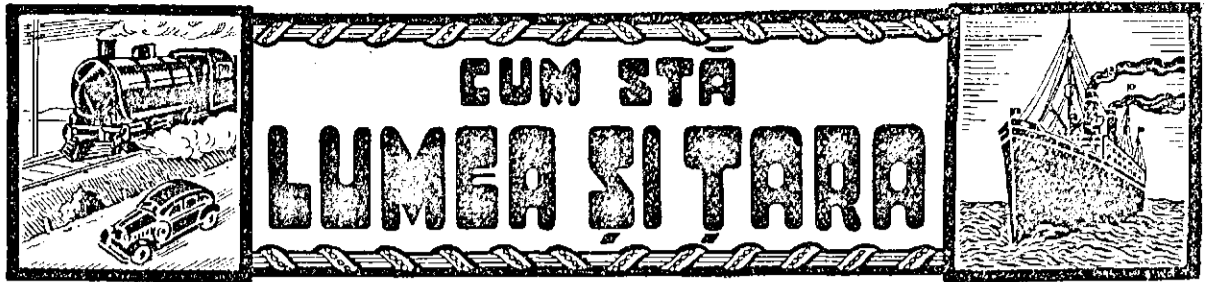
2. Să facem destul pentru păcatele noastre!

După ce am isbutit a ne da seama de toate păcatele și ticăloșiile noastre, să ne hotărîm și noi a face destul pentru păcatele noastre, a aduce la cale pagubele făcute de aproapele nostru, a cere iertare pentru toate grăirile noastre de rău, pentru toate detragerile noastre. Să ne punem apoi pe post și pe rugăciune și să fim gata a suferi orice pentru multele și grelele noastre păcate cu cari l-am vătămat de atâtea ori pe celce pentru noi patimile cele groaznice și moartea de pe cruce a binevoit a le răbda.

3. Să ne spovedim și noi!

Dacă tâlharul de pe cruce a fost în stare, în câteva ore, a-și trage pe seamă, și a rosti acel: „Pomeneste-mă, Doamne, când vei veni întru împărăția ta” — noi creștinii botezați și răscumpărați prin scump sângele Mântuitorului nostru Isus Hristos să nu fim oare gata a ne spovedi? Noi să nu avem curajul și voința tare de a ne spune păcatele, nu publice, ci sub patrafir, unui singur om, preotului, despre care știm cu siguranță că nu ni-le va descoperi niciodată, nimănui? Să fim noi oare mai păcătoși, mai răi, mai fărădelege chiar și decât tâlharul de pe cruce?

4. Și pe noi ne va deslega Isus.

Ce s'a mai vorbit în Parlament

În Parlament a fost mare fierbere. D. ministru Sassu a depus, pentru a se debate și vota în cameră, o sumedenie de proiecte de legi, iar d. Victor Antonescu a dat lămuririle de lipsă în ce privește cazul unor miniștrii străini, ce au luat parte la manifestațiile legionarilor, cu prilejul înmormântării celor doi tineri Moța și Marin, căzuți pe frontul spaniol. Domnia Sa a spus că cercetând bine lucrurile, a aflat, că numai ministrul Germaniei, Italiei și un împuternicit pentru afaceri al Portugaliei au luat parte la manifestațiile tineretului legionar, dar și ei nu ca miniștrii, ci doar așa, ca niște simpli privitori, cari au vrut să aducă prinos de recunoștință pentru jertfirea propriei vieți a celor doi tineri eroi. Guvernul celor trei țări — a spus mai departe d. ministru — n'a avut nici în olin și nici în mâneacă cu această purtare a miniștrilor lor și ele n'o socotesc ca o afacere politică de o însemnatate grozav de mare, așa cum au început unii să o socoată.

De aceea d. ministru Antonescu a încheiat cuvântarea sa de lămurire a celui caz, rugând camera să încheie odată pentru totdeauna discutarea acestui lucru, fiindcă e spre folosul țării întregi, care trebuie să-și câștige și să-și păstreze prietenii și nu să și-le piardă de dragul unor vorbe.

Dlui Antonescu i-a răspuns d. Armand Calinescu, deputat național-țărănist, d. G. Brăteanu, d. Gr. Iunian și d. Octavian Goga. Toți au ținut să a-

Dacă vom avea tăria și omenia de a ne spovedi, vom auzi și noi rostindu-se din partea preotului deslegarea: „*Domnul Dumnezeu și Mântuitorul nostru Isus Hristos, cu darul și cu îndurările iubirii sale de oameni să-ți ierte fie, fiule, toate păcatele tale, iară eu, nevrednicul preot, cu puterea care mi-s'a dat, te iert și te desleg de toate păcatele tale, în numele Tatălui și al Fiului și al Spiritului Sfânt, Amin*”. Ceeace înseamnă că tu din clipa aceea nu mai ai nici un păcat. Iar dacă vrei să-ți rostescă și ție Isus acel: „*astăzi vei fi cu mine în rai*”, n'ai decât să-ți împlinești canonul și apoi să zici rugăciunile de cari sunt legate indulgențe plene și apoi să te cumineci cu frica lui Dumnezeu, cu credință și cu dragoste. Și te asigur că ai ajunge și tu de drept în rai, dacă ai muri îndată după aceea, fără de a mai păcătui.

Drag cetitor, cumpănește bine cele citite în aceste „grăunțe sufletești”, roagă-te lui Dumnezeu să te învrednicească și pe tine de o spovedanie cu adevărat bună și te asigur că și ție îți va rosti Isus cuvintele: „*Amin sic fie, astăzi vei fi cu mine în rai!*”.

Părintele Iullu

rate în cuvântările lor adevăratele spuselor dlui Antonescu și folosul pe care-l poate trage țara din închiderea discuțiilor asupra acelu caz.

La senat s'a început îndată după aceasta urmarea debaterilor la legea pentru organizarea teatrelor. Au luat cuvântul d. Alimanișteanu, Manoilescu și d. profesor Nic. Iorga. Domnul Iorga a arătat înaltelor fețe ale țării slăbiciunile acestei legi. Ministrul Sassu a depus câteva proiecte de legi, cari s'au votat urmând apoi discuțiile asupra creditului meșteșugăresc. D. Antonescu a dat lămuririle făcute camerei deputaților și în senat. A fost întâmpinat de cuvântările d-lui Gr. Filipescu, Gafencu, R. Ionițescu și Iorga. Ca încheiere d. Antonescu a mulțumit d-lui prof. Iorga pentru temeinicia spuselor sale și pentru înțelepciunea cu care a știut să pună capăt acestui neplăcut impas.

Președintele senatului d. Lapedatu a declarat pe dnii N. Titulescu și Antonescu pentru munca ce au depuz-o'n slujirea cu înțelepciune și cinste a țării, vreme de zeci de ani, ca senatori de drept.

În ședințele următoare atât la cameră cât și la senat s'au debătut apoi o sumedenie de proiecte de legi. Unele mai însemnate decât altele. Dintre ele însă aceea, care a dat naștere la mai multe și mai infierbântate discuții, a fost legea prin care s'a prelungit starea de asediu în țară, până'n Septembrie și opreliștea guvernului numită „cenzură”, care stânjenește cu totul putințele de dare în vileag a gândului la noi în țară. Legea aceasta, cu toată dârza opuzere a multora dintre parlamentari, a fost votată.

Cine a vrut să-l omoare pe prof. Traian Bratu

Cercetările, amănunțite făcute de poliția din Iași, în legătură cu încercarea de omor săvârșită asupra d-lui profesor universitar Traian Bratu, s'au sfârșit. Consiliul de Războiu a declarat urzitori și făptuitori ai acestei nemernice fapte pe următorii șase studenți: Carpen Dumitru, Vasile Zisu, Stângă Ilie, Zguroiu Nicolae, Bobomzan Pamfil și Gheorghită Gheorghe. Impotriva tuturor acestora s'a deschis acțiune publică, fiind duși la închisoare. Martori de căpetenie, cari au arătat felul în care s'a săvârșit încercarea aceasta de omor, sunt un frizer și o tânără fată, cari întâmplător se aflau prin partea locului. Ei au spus că trei din studenți adevărați Vasile Zisu, Stângă Ilie și Carpen Dumitru au făcut atacul, iar ceilalți trei au stat la pândă la o mică departare de ei, înveliți în pânzele tunecului.

foarte aspre, prin care a oprit tuturor cărciumelor din orașul său să mai vândă beutură scumpă, fiindcă aceasta duce la ruină și sărăcie pe toți acela, care o bea și e un lucru de nimic pentru care nu trebuie să facem cheltuieli numai de dragul cheltuielilor. Astfel de primari de ar da Dumnezeu să fie și la noi cât mai mulți, căci nu ne-ar fi spre stricăciune.

Incăerări politice în Belgia. Partidul politic rexisit din Belgia, conducătorul căruia este domnul Degrelle, a ținut două întruniri la Saventhen și Forest, în apropierea Bruxellesi. Prinzând de veste socialiștii, cari sunt acum la putere în Belgia, și-au pus în gând să-le împraștie adunările. La Saventhen ei au intrat, în număr de 3 sute, în sala în care rexiștii își țineau întrunirea și s-au luat la pârulală în toată legea. Un scriitor de gazete francez, care era de față, a fost prins de socialiști de păr și după ce l-au târât câțeva vreme prin sală, l-au snotit în bătai, până când s-au săturat. Tot asemenea s-au petrecut lucrurile și la Forest. De pe urma acestor încăerări, amândouă partidele politice, s-au ales cu câte un mare număr de răniți.

Gripa la câni și pisici. De grozăvia acestei boale sufăr nu numai oamenii ci și dobitoacele. Așa în partea de miază-zi a Franței s-au molipsit de ea un număr mare de câni și de pisici. Câni bolnavi de gripă se cunosc cu multă ușurință, fiindcă nu mănâncă nimic și stau mereu duși pe gânduri. La pisici boala se cunoaște tot prin aceste semne numai că nu e așa de grea ca la câni. Doctorii veterinari încearcă tot felul de leacuri pentru ca să le vină într'ajutor acestor sărmene animale, dar până'acum toată truda le-a fost zadarnică.

Tren răsturnat de pe șine. În Franța trenul care făcea legătura între Paris și Mont Dore s'a răsturnat de pe șine la Corquoy în apropierea orașului Bourges. El mergea cu o înălțime foarte mare și s'a isbit în drum de un arbore care fusese aruncat de furtună pe șine. Sunt mai mulți morți și răniți. Deocamdată au fost scoase 8 trupuri lipsite de viață de sub vagoanele răsturnate și 20 de răniți. Se crede însă că numărul lor este cu mult mai mare decât acesta.

† **Dumitru Manlu** notar în pensie, tatăl dnei prof. Anastasia Pop n. Manlu și socrul dnei prof. Ștefan Pop dela Liceul de băieți din Blaj a adormit în Domnul, luni 15 Martie, ora 16, după un moab scurt și fîtud îngrijit creștinește, în anul 86 al vieții și 62 al fericitei sale căsătorii. Inmormântarea i-s'a făcut miercuri, 17 Martie c. ora 15. Dumnezeu să-l facă parte cu dreptii!

† **Aurel Sasu.** Sâmbătă, 13 Martie, după scurte suferințe, îndurate cu resemnare creștinească și împărtășit cu sfintele taine ale morților, a adormit în Domnul, în anul 58 al vieții și 28 al fericitei sale căsătorii, Aurel Sasu, funcționar la primăria orașului Blaj. Rămășițele pământești stropite cu lacrimile familiei îmbrăcate în neagra hală a jalei, au fost așezate spre veșnică odihnă sub gila rece din cimitirul Blajului, Luni în 15 Martie. Fie-i țărâna ușoară!

După ce ai citit această gazetă, dă-o s'o cetească și alții, ca să vadă și ei că „Unirea Poporului” este cea mai credincioasă prietenă a țaranilor noștri.

Viețuitoare din pământ

Multă vreme pământul a fost socotit lipsit de viață.

Pasteur a fost cel dintâiu care a arătat că în pământ se găsesc o mulțime de viețuitoare mici de tot, cari au foarte mare rol în legătură cu înșușirile pământului.

Viețuitoarele cari trăiesc în pământ sunt atât din neamul animalelor cât și din neamul plantelor. Un învățat cu numele France a numit viețuitoarele din pământ cu un nume comun, anume *Edaphon*. Toate viețuitoarele cuprinse sub acest nume sunt de mare însemnatate atât pentru feliul lor de viață, cât și pentru rolul ce-l au în schimbările pe cari le fac în pământ.

I. Animale din pământ. Unele dintre animalele din pământ sunt mari, se pot vedea cu ochii liberi; altele sunt mici de tot și se pot vedea numai cu microscopul.

Animalele mai mari din pământ sunt:

1. *Șoarecii de câmp.* Aceștia sunt o adevărată paoste pentru agricultori. Numai lăcustele mai pot pricinui pagube așa de mari ca și șoarecii. În cărțile bătrâne se găsesc însemnări despre șoarecii de câmp ca despre adevărate pedepse a lui Dumnezeu.

Șoarecii de câmp trăiesc în găuri săpate pe sub pământ. Când sunt mulți au gaură lângă gaură.

Sunt animale foarte nezațioase. Mănâncă semințele din brează și taie paiete de grâu pentru ca să poată lua spicele pe cari întregi le cară în gaurile din pământ.

Șoarecii de câmp se înmulțesc foarte repede. O șorecioaică fata de 5—6 ori într'o vară și aproape totdeauna câte 5—6 pui. După o lună și jumătate puii, adevărate șorecioaicele tinere încă pot fata, așa că într'o vară, dintr'o singură pereche pot ieși peste 500 de șoareci.

Ținând seamă de aceasta nici nu trebuie să ne mirăm de zicala că ies șoarecii din pământ ca și furnicile dintr'un mușuroi.

Un singur șoarece mănâncă într'o vară peste 11 kgr. de semințe. Ne putem închipui dar câte vagoane de semințe mănâncă toți șoarecii cari năvălesc într'un câmp cu sămănături.

2. *Hârcoiogul.* E tot un animal subpământean. Sapă o gaură dreaptă și adâncă de peste un metru. Prin gaura aceasta intră în adevărata lui locuință, care e curată și cu paie pe jos. Aici se odihnește. Lângă aceasta locuință se afla o altă gaură, mare în care își adună tot feliul de semințe de pe câmp. Aceasta e grănarul hârcoiogului. Gaura de ieșire e în alta parte, aproape la un metru și jumătate dela gaura de intrare.

Hârcoiogul este un animal foarte

curat. În locuința păstrează cea mai mare curățenie. Are loc anumit drum înainte de a se curăți.

Mai rar însă un animal așa stricator ca și hârcoiogul. Prinde pe grăul și picioarele dinainte, îl îndoaie și cu dinții taie spicul. Culege boabe de grâu din spic și le bagă în pușcă pe cari le are de-o parte și de alta a capului, în dreptul obrăjilor. Apoi obrăjii și gâtul umflat se întorc în locuință, unde varsă grăul în magazie. Se spune că în hambarul unui hârcoiog se pot găsi până la 4 hectolitri de grâu. Din cauza aceasta se pun pe capul lui, așa cum se pune pe capul talharilor.

Hârcoiogul e un animal isteț și istept, dar e foarte răutăcios. Nu se lasă pe nimeni lângă dânsul. Chiar nevasta și-o mănâncă după ce s'au făcut mari. De pui încă nu s'au vădit. După ce s'au desprins de mamă, se împraștie, își sapă gaură și trăiesc singuri.

3. *Popândăul.* E neam de aproape cu hârcoiogul. Locuiește tot sub pământ. E sprinten, draguț și nu e răutăcios. Trăiește bine cu nevasta. Își îngrijă puii și se joacă cu ei. Trăiește bine alți popândăi și când unul simte nevoia, cu o șuerătură dă de veste celorlalți și într'o clipă să ascundă pe

Popândăul încă adună în magazie tot feliul de semințe și frunze. La ceară umblă numai ziua, noaptea se odihnește iarna doarme dus și dacă frigul bate până la colcușul lui, amortește și moare.

E animal stricator și face pagube mari. Noroc că îl mai prăpădesc ciorăși, pasările răpitoare și dihorul.

4. *Cățelul pământului.* E locuitor subpământean. Cu ghiarele își sapă gaură în pământ. E un animal bădănaș. N'are ochi, nici urechi. Nu vede, nu aude și numirea de *orbete*.

Roadă rădăcinile plantelor. Rădăcinile de ros găsește și iarna, de aceea el iarna nu doarme, ci își sapă gaură mai adânci.

Cățelul pământului e un animal isteț, trăiește singur și nici cu nevasta lui nu se împretinește.

5. *Cârțița sau sobolul.* Trăiește aproape de suprafața pământului. Se găsește în toate părțile. Unde adună larve și insecte cu cari se hrănește. Culcușul e la o adâncime de o jumătate de metru. Este un adevărat mușuroi pe care îl construiește cu multă înălțime. Din pământul pe care îl sapă din găuri, face un mușuroi. În câmp acesta schimbă foarte mult și fața pământului.

Cârțița e un animal foarte răutăcios. Ea nu poate sta o zi nemănâncă. Mănâncă într'o zi cel puțin altă hrană, cât face greutatea trupului ei.

Oa și hârcoiogul e un animal foarte răutăcios. Nevasta și-o duce cu deaia dar n'o primește în locuința lui ci face să-și sapa locuință alături, unde prinșoniera lui până ce își crește puii

Ion Popu-Câmpeanu

